

РЕШЕНИЕ

№ 13709

София, 14.12.2016

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на двадесет и шести октомври в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:МИЛКА ПАНЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ:ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ
РОСЕН ВАСИЛЕВ

при секретар
на прокурора

Мариана Салджиева

и с участието
изслуша
докладваното

от председателя **МИЛКА ПАНЧЕВА**
по адм. дело № 8217/2016.

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл. 193, ал. 7 във връзка с чл. 187, ал. 3 от Закона за съдебната власт (ЗСВ).

Образувано е по жалба на П. Г. Г., подадена чрез пълномощника Й. Н. И. Б., против решения по т. 8.1, т. 8.2, т. 8.4 и т. 8.6 от протокол № 9 от заседанието на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, проведено на 21.06.2016 г., с които: по т. 8.1 е повишена в длъжност „съдия в СГС – гражданска колегия“ М. В. Г.; по т. 8.2 е повишена в длъжност „съдия в СГС – гражданска колегия“ С. К. Г.; по т. 8.4 е повишен в длъжност „съдия в СГС – гражданска колегия“ П. Б. Т.; по т. 8.6 не е повишена в длъжност „съдия в СГС – гражданска колегия“ П. Г. Г., поради попълване на местата.

На основание чл. 213 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, към настоящото административно дело е присъединено служебно и адм. д. № 8375/2016 г. по описа на Върховния административен съд, шесто отделение.

Предвид горното, предмет на настоящото дело е и жалбата на В. Г. В., срещу решения по т. 8.1, т. 8.2, т. 8.4 и т. 8.5 от протокол № 9/21.06.2016 г. на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, с което В. Г. В. не е повишен в длъжност „съдия в СГС – гражданска колегия“, поради попълване на местата.

В жалбата на П. Г. се излагат оплаквания за незаконосъобразност на оспорените решения на Съдийска колегия на ВСС(СК на ВСС) поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на административнопроизводствените правила и целта на закона, както и неспазване на установената от Върховния административен съд практика по подобни казуси. Поддържа, че не става ясно нито кои критерии са приложени от Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, нито към кой момент е извършено класирането, в резултата на което са назначени кандидатите С. Г. и П. Т.. Счита, че е допуснато съществено нарушение на административно производствените правила по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК, поради нарушение на чл. 237, ал. 1 от ЗСВ, към който препращат Правилата за провеждане на конкурси за младши съдии и младши прокурори, за първоначално назначаване и за повишаване в длъжност и преместване на съдии, прокурори и следователи (Правилата) с оглед допълнителните критерии за придобит ранг и продължителност на професионалния стаж. Излага становище, че с разпоредбата на чл. 233, ал. 2 от ЗСВ съдиите от Софийски районен съд са привилегирани спрямо съдиите, правораздаващи в районните съдилища, различни от Софийски районен съд, тъй като те придобиват минимален ранг „съдия в Окръжен съд“, независимо от прослуженото време и изискванията за висока квалификация и образцово изпълнение на служебните задължения по чл. 234 от ЗСВ. Предвид изложеното Г. счита, че възможността за повишаване в по-горен ранг по отношение на съдия в РС извън [населено място] е изчерпана до ранг „съдия в Апелативен съд“, и той не може да получи на същата длъжност най-високия ранг в йерархията по чл. 233, ал. 1 от ЗСВ „съдия във ВКС и ВАС“, за разлика от съдия в РС – София, за който този ранг се явява втори по степен след признатия му по силата на закона ранг, съгласно чл. 235 от ЗСВ. От така направения анализ жалбоподателката твърди, че при извършване на класирането при повишаване в длъжност следва да бъдат съпоставяни ранговете – първа или втора степен от възможните, които кандидатът може да придобие на заеманата длъжност, а не да се отчита само степента на ранга, тъй като той не дава обективна оценка за професионалните качества на магистрата. Предвид липсата на така извършена преценка, оспорените решения са постановени в нарушение на принципа за законност по чл. 4 от АПК, и принципа за равенство по чл. 8, ал. 2 от АПК. Излага съображения и за нарушения на принципа на последователност и предвидимост по чл. 13 от АПК, тъй като приложимите критерии по чл. 237, ал. 1 от ЗСВ, към които препраща разпоредбата на чл. 42, ал. 1 от Правилата за класиране на кандидатите с еднаква обща

оценка, следва да се преценяват към момента на извършване на класирането, като в процесния случай, както жалбоподателите, така и повишените с оспорените решения магистрати са били с ранг „съдия в АС“. П. Г. възразява в жалбата си и срещу това, че след като е отменено с влязло в сила решение повишението ѝ, като съдия в СГС – Гражданска колегия, СК на ВСС е извършил новото класиране, като е приложил допълнителните критерии за извършване на процесното класиране към момента на приемане на решенията си. Излага се, че първоначално изготвеното класиране е било законосъобразно, тъй като е изготвено в съответствие с административно-производствените правила и съдебната практика. Иска се отмяна на оспорените с жалбата ѝ решения по т. 8.1, т. 8.2, т. 8.4 и т. 8.6 от протокол № 9/21.06.2016 г. от заседанието на СК на ВСС, като постановени в нарушение на чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК и на основание чл. 227, ал. 1 от АПК съдът да реши въпроса по същество, като се вземат предвид фактите, към момента на класирането, тъй като изготвянето на класиране въз основа на обстоятелства към момента на постановяване на административните актове, дава преимущества на някои от кандидатите, съответно нарушава правата на друга част от кандидатите за повишаване в длъжност. В условията на евентуалност, в случай, че Върховният административен съд, прецени, че не са налице условията на чл. 227, ал. 1 от АПК за постановяване на решение по съществото на спора, да вземе предвид факта, че съгласно чл. 42, ал. 1 от Правилата при еднаква обща оценка на кандидатите релевантни са критериите по чл. 237, ал. 1 от ЗСВ и те следва да се преценяват към момента на класирането в съответствие с процедурата по чл. 192 от ЗСВ. Претендира присъждане на разноски и прави възражение за прекомерност на поисканите от Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет и заинтересованите страни разноски.

Жалбоподателят В. Г. В. оспорва с жалбата си решенията по т. 8.1, т. 8.2, т. 8.4 и т. 8.5 от протокол № 9/21.06.2016 г. от заседанието на СК на ВСС, като твърди, че е налице нищожност по отношение на решенията по т. 8.2 и т. 8.5, поради постановяването им в противоречие със задължителните указания, дадени с решение № 6813/07.06.2016 г. по адм. д. № 2405/2016 г. на Върховния административен съд, а по отношение на останалите оспорени решения на СК на ВСС излага наличието на отменителните основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК – съществени нарушения на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Счита, че причина за постановяване на оспорените решения, е решението по адм. д. № 2405/2016 г., видно от което Върховният административен съд не може да разреши спора по същество, което от своя страна е обусловило и връщане на преписката на ВСС с дадени указания по тълкуването и прилагането на закона, и съгласно чл. 173, ал. 2 от АПК са задължителни за кадровия орган. В пълния стенографски протокол, както и в подготвителните за постановяване на решенията документи липсват мотиви за обстоятелството, че при новото класиране, е участвал кандидат, който не е обжалвал решенията на ВСС, отменени от ВАС с решението по адм. д. № 2405/2016 г., чийто диспозитив постановява изготвяне на класиране от Комисията по предложенията и атестирането (КПА), внасяне на предложение до кадровия орган и постановяване на решение. Акцент върху спазването на задължителните указания от съда изрично е даден в решение № 13861/17.12.2015 г. по адм. д. № 6937/2015 на ВАС, по което дело В. В. отново е бил страна. Твърди се, че е налице нищожност на административните актове по смисъла на чл. 177, ал. 2 от АПК, именно поради противоречието им с влязлото в сила решение по адм. д. № 2405/2016 г. Излага, че на 21.06.2016 г. изрично е депозиран искане за достъп до книгата, въз основа на което е формирано внесеното за обсъждане предложение по т. 8.1, т. 8.2 и т. 8.4. Твърди, че не става ясно, по каква причина е повишена съдия С. Г., тъй като тя не е била страна по адм. д. № 2405/2016 г., и не е обжалвала решението на ВСС, с което не е повишена в длъжност, поради което то е влязло в сила по отношение на нея и не е следвало да участва в класирането. Счита, че правилото на чл. 42, ал. 1, което е прието за меродавно от решаващия състав, постановил решението по адм. д. № 2405/2016 г. на ВАС, не държи сметка за привилегиите на чл. 233, ал. 2 от ЗСВ. Тъй като и жалбоподателят и съдиите М. Г., П. Т. и С. Г. са двукратно повишени в ранг на място, според В. задължителните указания на ВАС следва да се тълкуват в смисъл, че приоритет следва да се даде на факта на оценка на доказани качества в процеса на работа, а не на словесното изражение на ранга, с оглед нормата на чл. 8 от АПК, на който текст се основа Върховният административен съд в съдебния акт по адм. д. № 2405/2016 г. за да приравни М. Г. и П. Т.. Излага подробни съображения и по отношение на нарушаването на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК при постановяването на решенията по т. 8.1 и т. 8.4, поради преценката за наличието на допълнителните критерии към момента на взимане на решенията, а не към момента на класирането. Възразява и срещу повишаването в длъжност „съдия в Окръжен съд – Перник“ на П. Г. с решение от 21.06.2016 г., тъй като обявената единствена щатна бройка е заета с приключилата вече конкурсна процедура – обявеното свободно място е заето от повишената в длъжност съдия Р. Б.. В. В. твърди, че кадровото му израстване зависи изключително от случайността, тъй като в конкретния конкурс не е повишен поради наличието на ранг „съдия в АС“ към момента на класирането, а в предишен конкурс е придобил посочения ранг към момента на постановяване на решението, и отново не е било основание за назначаване. Счита, че решение, основано на буквален прочит, на която и да било правна норма в отклонение от нормативно утвърденото значение на нейния смисъл – чл. 46 от ЗНА, и фокусирането върху част от проблема не е в състояние да гарантира безусловно нужната сигурност. Твърди, че затруднението на ВСС, а понастоящем и на СК на ВСС да обезпечи международно утвърдения стандарт за трайна практика, гарантираща кариерно израстване е затруднено от противоречивата съдебна практика. Споделя становището, че конкурсната процедура следва да приключи при първоначално огласени критерии, но именно с оглед безусловната нужда от предвидимост на правилата на конкурсното начало е наложително еднозначното им тълкуване и трайно прилагане. Излага, че на 23.06.2016 г. е депозиран пред ВСС искане за отзив за взетите решения, по чл. 91 от АПК. Иска се отмяна на решенията по т. 8.1 и т. 8.4, като постановени в нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон, и при несъответствие с целта на закона, а в условията на евентуалност, ако настоящият състав прецени, че решенията по т. 8.2 и т. 8.5 са валидни, претендира отмяната им на основание чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК, като постанови

решение, с което да върне преписката на СК на ВСС със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендира присъждане на разноски, платими само от СК на ВСС. Прави възражение за прекомерност на исканите от ответника и заинтересованите страни разноски.

Ответникът – Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д., изразява становище за неоснователност на жалбите. Поддържа, че не са били допуснати нарушения на процедурата по класирането с оглед изискванията на допълнителните критерии по чл. 237 от ЗСВ и липсват отменителните основания по чл. 146 от АПК. Иска се отхвърляне на жалбите и присъждане на юрисконсултско възнаграждение за всяка от подадените жалби.

Заинтересованата страна – М. В. Г., чрез процесуалния ѝ представител адв. Асланян, изразява становище за неоснователност на жалбите и моли за оставянето им без уважение. Претендира се и присъждане на разноски.

Заинтересованата страна – С. К. Г., чрез пълномощника ѝ адв. Славова моли жалбите да бъдат отхвърлени, като неоснователни. Претендира присъждане на разноски по представения по делото списък.

Заинтересованата страна – П. Б. Т., оспорва жалбите, като неоснователни и моли за отхвърлянето им.

Върховният административен съд, като взе предвид доводите на страните и доказателствата по делото, приема следното:

Жалбите са постъпили в срока по чл. 193, ал. 7 във вр. с чл. 187 от ЗСВ, предвид обстоятелството, че в протокол № 9 от заседанието на Съдийската колегия на ВСС от 21.06.2016 г., е отбелязано, че е изготвен на 23.06.2016 г., а администрацията на Висшия съдебен съвет, чрез която са подадени жалбите е отразила дата на подаването им – 29.06.2016 г. И двете жалби са подадени от надлежни страни с правен интерес и са процесуално допустими. Жалбоподателите са участвали в проведените конкурси за повишаване и преместване в длъжност „съдия“ в СГС – гражданска колегия, но не са били повишени, което обоснова правния им интерес от търсената съдебна защита, тъй като решенията на ВСС са неблагоприятни за тях.

Разгледани по същество жалбите, са неоснователни.

От фактическа страна по делото се установява, че на основание чл. 189, ал. 1 във вр. с чл. 180 от ЗСВ с решение по т. 1.1 от протокол № 20 от заседанието на Висшия съдебен съвет, проведено на 22.04.2015 г. е обявен конкурс за 13 свободни длъжности за „съдия в окръжните съдилища – гражданска колегия“, които да се заемат след конкурс за повишаване в длъжност и преместване чрез събеседване.

След провеждането на конкурса по съответна процедура, с решения по т. 8.2, т. 8.3 и т. 8.5, т. 8.10, т. 8.11 и т. 8.15 от протокол № 7 от заседанието, проведено на 04.02.2016 г., на основание чл. 160, във вр. с чл. 193, ал. 3 от ЗСВ, кадровият орган е повишил Т. К. К. – съдия в Софийски районен съд, В. Г. В. – съдия в Софийски районен съд и П. Г. Г. – съдия в Районен съд – Велинград, в длъжност „съдия в Софийски градски съд – гражданска колегия“; не е повишил М. В. Г. – съдия в Софийски районен съд, Д. Д. М. – съдия в Районен съд – Сливница и П. Б. Т. – съдия в Софийски районен съд, в длъжност „съдия в Софийски градски съд – гражданска колегия“, поради попълване на местата. Посочените решения са били предмет на съдебно оспорване в производството по адм. д. № 2405/2016 г. по описа на Върховния административен съд. С влязло в сила решение № 6813 от 07.06.2016 г. по адм. д. № 2405/2016 г., Върховният административен съд е отменил по жалба на М. В. Г., П. Б. Т. и Д. Д. М. решенията по т. 8.2, т. 8.3, т. 8.5, т. 8.10, т. 8.11 и т. 8.15 от протокол № 7 от заседанието на Висшия съдебен съвет, проведено на 04.02.2016 г. и е върнал преписката на органа за продължаване на процедурата по конкурса от етапа изготвяне на класиране от Комисията по предложенията и атестирането, внасяне на предложение до кадровия орган на съдебната власт, както и за постановяване на решения по него.

Във връзка с посоченото съдебно решение и видно от извлечение от протокол № 23/13.06.2016 г., Комисията по предложението и атестирането (КПА) е предложила на Съдийската колегия на ВСС на основание чл. 160, във вр. с чл. 193, ал. 3 от ЗСВ, да повиши М. В. Г., С. К. Г. и П. Б. Т., и тримата съдии в Софийски районен съд, в длъжност „съдия в СГС – гражданска колегия“, и да не повиши В. Г. В. – съдия в Софийски районен съд и П. Г. Г. – съдия в Районен съд – Велинград, в длъжност „съдия в СГС – гражданска колегия“, поради попълване на местата.

Въз основа на така направеното предложение СК на ВСС е приел пет решения по т. 8 от протокол № 9 от заседанието, проведено на 21.06.2016 г., като с решения по т. 8.1, т. 8.2 и т. 8.4 е повишил първите трима съдии Г., Г. и Т. в длъжност „съдия в СГС – гражданска колегия“, а с решения по т. 8.5 и т. 8.6 не е повишил жалбоподателите В. В. и П. Г. в длъжност „съдия в СГС – гражданска колегия“, поради попълване на местата.

В настоящия случай, видно от протокола за резултатите от класирането на участниците в конкурса за повишаване и преместване чрез събеседване за заемане на 13 длъжности „съдия“ в окръжните съдилища – гражданска колегия, към 04.02.2016 г., съгласно влязло в сила отменително решение № 6813/07.06.2016 г. по адм. д. № 2405/2016 г. на Върховния административен съд, страните са с равни цифрови оценки 6.00, като са класирани заинтересованите страни поради притежаван по-висок ранг „съдия във ВКС и ВАС“, а жалбоподателите към този момент са с ранг „съдия в АС“. Безспорно е, че след датата на класирането от конкурсната комисия – 08.12.2015 г. (датата, на която е публикуван списъка на класираните кандидати), на 10.12.2015 г. и на 16.12.2015 г. заинтересованите страни са придобили ранг „съдия във ВКС и ВАС“, като с решение по т. 48 от протокол № 62/16.12.2015 г. С. Г. е повишена в по-горен ранг „съдия във ВКС и ВАС“, а с решения по т. 16 и т. 18 от протокол № 61/10.12.2015 г. ВСС на основание чл. 234 от ЗСВ е повишил в ранг „съдия във ВКС и ВАС“ съответно М. В. Г. и П. Б. Т.. С оглед дадените в съдебното решение по адм. д. № 2405/2016 г. указания, при тази промяна в хода на конкурсната процедура не само по отношение на М. Г. и П. Т., които са били жалбоподатели по посоченото дело, но и по отношение и на другите участници Комисията по предложенията и атестирането е направила предложение за вземане на решение от СК на ВСС, което да се съобрази с отменителното решение на Върховния административен съд и съответно с придобиването на ранг от участниците към момента на вземане на решението от СК на ВСС. С оглед мотивите на

решението по административно дело № 2405/2016 г., Върховният съд е отменил оспорените пред него решения за повишаване в длъжност, поради гласуване на участниците по реда на класирането от членовете на конкурсната комисия, като са съобразявали придобития ранг към дата 08.12.2015 г.

Чл. 42, ал. 1 от Правилата, изм. и доп. с решение по протокол № 32/10.06.2015 г., предвижда, че когато няколко кандидата за една длъжност имат еднаква обща оценка от конкурса, да се вземат предвид критериите по чл. 237, ал. 1 от ЗСВ към датата на обнародване на решението за обявяване на конкурса в Държавен вестник. Съгласно § 6 от посочените правила започналите и неприключили конкурси се довършват по досегашния ред, което води до извода, че по настоящия конкурс се вземат предвид критериите по чл. 237 от ЗСВ в редакцията преди изменението от 10.06.2016 г., в която не се сочи към кой момент се съобразяват придобитите рангове. Именно поради тази причина са отменени оспорените по адм. д. № 2405/2016 г. решения на кадровия орган за повишаване в длъжност, тъй като е приложен § 6 от Преходните разпоредби на Правилата, което е възприето от решаващия състав по посоченото дело, като съществено нарушение и в противоречие с принципите на откритост, достъпност и прозрачност, регламентирани в чл. 5, ал. 2 от ЗСВ и чл. 12 от АПК, както и с принципа на последователност и предвидимост по чл. 13 от АПК.

От правна страна, регламентацията на конкурса за повишаване в длъжност и за преместване на съдия, прокурор и следовател в органите на съдебната власт, се съдържа в раздел II а от глава десета на Закона за съдебната власт. В чл. 189, ал. 1 ЗСВ (в относимата редакция ДВ, бр. 1 от 04.01.2011 г.) е предвидено, че свободните длъжности в съдилищата, прокуратурите и следствените органи се обявяват от ВСС по реда на чл. 179 поотделно за всеки орган на съдебната власт, и се заемат след конкурс, който се провежда чрез събеседване. В чл. 189, ал. 4 ЗСВ е предвидено, че конкурсът се провежда от определени от ВСС конкурсни комисии, като в тази алинея и следващите до ал. 8 са регламентирани правила за определяне на комисиите. В чл. 192, ал. 1, изречение първо ЗСВ е предвидено, че конкурсната комисия провежда конкурса чрез събеседване с кандидатите за повишаване в длъжност или преместване по практически въпроси, свързани с прилагането на законите, а в изречение второ е предвидено, че при определяне на резултата на всеки кандидат се вземат предвид оценката от събеседването и резултатите от проведените до момента периодични атестации, въз основа на които се прави обща оценка за притежаваните от кандидата професионални качества. Според ал. 2 на чл. 192 ЗСВ конкурсната комисия изготвя протокол за класиране на кандидатите заедно с мотивирано становище, а според ал. 3, конкурсната комисия изпраща резултатите от класирането заедно с цялата конкурсна документация и протокол (стенограма) от проведеното събеседване на ВСС. В ал. 4 на същия член е предвидено, че комисията "Професионална етика и превенция на корупцията" (ПЕПК) на ВСС, извършва преценка за притежаваните нравствени качества от първите трима кандидати за всяка длъжност и изготвя становище за всеки кандидат въз основа на документите, представени от кандидата, и документите, съдържащи се в кадровото дело, относно резултатите от проверките на Инспектората към ВСС, поощренията и наказанията, сигналите за нарушение на правилата за професионална етика на съдиите, прокурорите и следователите.

Според чл. 193, ал. 1 ЗСВ резултатите от класирането на кандидатите заедно с цялата конкурсна документация и със становището на Комисията по професионална етика се предоставят на Комисията по предложенията и атестирането на съдии, прокурори и следователи, която съгласно ал. 2 внася във ВСС мотивирано предложение за повишаване или за преместване на кандидатите, класирани на първо място за длъжностите в съответните органи на съдебната власт. Съгласно чл. 193, ал. 3 ЗСВ Висшият съдебен съвет приема решение за повишаване или за преместване на съдия по поредността на класирането, попълване на местата, като според ал. 4, при приемането на това решение ВСС проверява дали класираният на първо място кандидат отговаря на изискванията за стаж по чл. 164, както и дали притежава необходимите професионални и нравствени качества.

Цитираната уредба на ЗСВ не дава отговор на въпросите как се извършва класирането на участниците с еднакви цифрови оценки при повече кандидати от свободните длъжности, както е в настоящия случай. В ЗСВ не се съдържат и норми, които да бъдат приложени по аналогия, тъй като сходните случаи за други конкурси са в различни хипотези, неприложим за такъв конкурс. В съдебната практика, утвърдените от ВСС Правила за провеждане на конкурси за младши съдии и младши прокурори, за първоначално назначаване и за повишаване в длъжност и преместване на съдии, прокурори и следователи, приети от ВСС с решение по протокол № 9 от 07.03.2013 г., изм. и доп. с решение по протокол № 32/10.06.2016 г. се квалифицират като вътрешни правила по смисъла на чл. 13 във вр. с чл. 2, ал. 2, т. 3 от АПК. Тези правила са насочени към администрацията на ВСС, помощните комисии и в частност до участниците в съответния конкурс, като уреждат въпроси от технически и правен характер, без да засягат права и интереси на лица извън посочените. Прилагането на допълнителните критерии, следва да се преценяват към момента на постановяване на решението за приключване на конкурса за назначаване или отказ съгласно разпоредбата на чл. 142 от АПК. В случаите на придобиване на ранг от магистратите от по-висока степен на професионално израстване, който резултат не е обвързан с процедурата по ЗСВ за провеждане на конкурса, следва да се приеме като обективен факт, който се взема предвид към датата на приемане на решение за повишаване в длъжност от СК на ВСС. Посочените съображения са и основанията тричленният състав на Върховния административен съд да отмени решенията по т. 8.3, т. 8.5, т. 8.10. и т. 8.15 от протокол № 7 от заседанието на Висшия съдебен съвет, проведено на 04.02.2016 г., които са били предмет на адм. д. № 2405/2016 г. и поради това съдът е върнал преписката на Комисията по предложенията и атестирането с указания да бъдат взети предвид ранговете „съдия във ВКС и ВАС“, и класирането да се извърши като се отчетат фактите, към датата на приемане на решението за не/повишаване в длъжност. С оглед горното, не могат да бъдат споделени възраженията на двамата жалбоподатели, според които решението за повишаване в длъжност трябва да се вземе, като се приложат допълнителните критерии по чл. 237 от ЗСВ към момента на извършване на класирането. В този смисъл е и

посоченото в жалбата на П. Г. решение по адм. д. № 1736/2016 г. на Върховния административен съд.

Неоснователни се явяват и доводите на П. Г. и В. В., че при еднакви цифрови оценки следва да се отчете единствено продължителността на прослуженото време и изискванията за висока квалификация и образцово изпълнение на служебните задължения по чл. 234 от ЗСВ и обстоятелството, че независимо от мястото на ранга в йерархията, следва да се отчита факта на двукратното израстване на място на кандидатите, с оглед преимуществата, които дава чл. 233, ал. 2 от ЗСВ на магистратите от Софийски районен съд.

В чл. 234 ЗСВ е предвидено, че повишаване на място в по-горен ранг и съответно възнаграждение на съдия, прокурор и следовател може да се извърши при доказана висока квалификация и образцово изпълнение на служебните задължения, ако е прослужил на съответната или приравнена длъжност най-малко три години и има положителна комплексна оценка от последното периодично атестиране "много добра". Съгласно чл. 235 ЗСВ повишаването на място се извършва съобразно ранговете на съдия, прокурор и следовател до два по-горни ранга включително, считано от ранга за заеманата длъжност. Ранговете на съдия, прокурор и следовател са регламентирани в разпоредбите на чл. 233 ЗСВ, като според ал. 1, възходящите рангове за съдия, прокурор и следовател са: т. 1 - съдия в окръжен съд и прокурор в окръжна прокуратура; т. 2 - съдия в апелативен съд и прокурор в апелативна прокуратура; т. 3 - съдия във Върховния касационен съд и във Върховния административен съд, прокурор във Върховна касационна прокуратура и във Върховната административна прокуратура и следовател в Националната следствена служба. В разпоредбите на чл. 233, ал. 2 - ал. 5 ЗСВ са регламентирани специфични хипотези, при които за някои длъжности се следват по-високи рангове и касаят съдиите и прокурорите в част от органите на съдебната власт в [населено място], както и в специализирания наказателен съд и прокуратура и съответните апелативни такива, като в ал. 2 е предвидено, че съдиите в градския съд в град [населено място], в специализирания наказателен съд и в Административния съд - град София, са с ранг на съдия в апелативен съд, а съдиите в районния съд в град [населено място] са с ранг на съдия в окръжен съд.

Видно от цитираните разпоредби на Закона за съдебната власт, повишаването на място в по-горен ранг в хипотезите за длъжностите на магистрати в прокуратури и съдилища в [населено място] е законодателно решение, което е обвързано със завишените изисквания към професионалните качества и стаж на магистратите, което намира отражение в присъждането на съответен ранг и полагащото се за това възнаграждение. Разпоредбата на чл. 233, ал. 2 от ЗСВ е законодателно решение и настоящият състав счита, че с това не се изменят същността на процедурата за назначаване, повишаване и преместване на магистрати, за вземането на решения от ВСС, както и за независимостта на магистратите от органите на съдебната власт в [населено място]. Не е налице твърдяната от жалбоподателите дискриминация, а законодателно е взета предвид по-голямата натовареност на магистратите, които работят в съдилищата и прокуратурите в [населено място]. Не е налице нарушение на принципа за законност по чл. 4 от АПК, тъй като липсва привилегия, която да е използвана от СК на ВСС при постановяване на обжалваните решения и да не е основана на разпоредбите на чл. 233, ал. 2 от ЗСВ. А дали това е справедливо решение на проблемите с натовареността на съдилищата, не е въпрос, който може да бъде тълкуван с настоящото решение, а още по-малко да се възприеме друг критерий за анализиране на присъдените рангове на участвалите в конкурса магистрати.

Освен изложеното следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 233, ал. 2 от ЗСВ е била предмет на конст. д. № 6/2011 г. на Конституционния съд на Република България, като в решение № 10 от 15.11.2011 г. съдът е посочил, че: „Начинът на определяне на възнагражденията на съдиите и прокурорите не е уреден на конституционно ниво, поради което определянето им е въпрос на законодателна целесъобразност. Законодателят определя в чл. 233, ал. 2 и 3 ЗСВ по-високи рангове не само за новосъздадените специализирани структури, но и на съдиите от Софийския градски съд, Административния съд - град София и Софийския районен съд и на прокурорите от Софийска градска прокуратура и Софийска районна прокуратура. Подобен начин на различно определяне на длъжностите на съдиите в съдилищата със седалище в [населено място] е познат и на чл. 72, ал. 3 от Закона за устройство на съдилищата /обн., ДВ, бр. 23 от 1976 г., отм. бр. 59 от 1994 г./ На следващо място Конституционният съд е на мнение, че възнагражденията не са завишени по начин, който да сочи на благодетелстване от страна на държавата на определени съдии и прокурори, с което да се нарушава тяхната равнопоставеност. От значение е и фактът, че предвидените в закона изисквания за общ юридически стаж на съдиите и прокурорите в специализираните звена, са равни на изискванията за по-високите по степен съд и прокуратура, чийто размер на възнагражденията ще получават.

Тези съображения дават на съда основание да приеме, че оспорените разпоредби относно трудовото възнаграждение не противоречат на Конституцията, защото не нарушават равенството между съдиите и прокурорите в новосъздадените специализирани структури и тези в останалите общи и специални съдилища и прокуратура и защото чл. 133 от Конституцията предоставя на законодателя да уреди въпроса с възнагражденията на работещите в органите на съдебната власт." Цитираният текст от решението на Конституционния съд на Република България също сочи, че предвиденото в чл. 233, ал. 2 от ЗСВ различно законодателно третиране на магистратите в посочените в разпоредбата съдилища и прокуратури, не ги поставя в привилегировано положение. Неоснователно е и твърдението на жалбоподателите за нарушение на основни принципи на АПК- чл. 8, ал. 2 и чл. 13 АПК. Съгласно чл. 8, ал. 2 АПК в пределите на оперативна самостоятелност, при еднакви условия, сходните случаи се третират еднакво. В случая не са представени доказателства за други подобни случаи, при които органът да е постановил различни решения, с които да е преценявал ранга с оглед поредността на повишението на място.

Разпоредбата на чл. 13 АПК предвижда, че административните органи своевременно огласяват публично критериите, вътрешните правила и установената практика при упражняване на своята оперативна самостоятелност по прилагане на закона и постигане на целите му. Този принцип не е нарушен тъй като ВСС е приел своевременно

Правила във връзка с провеждането на конкурса, които са оповестени публично. Още повече, в изпълнение на указанията, дадени в отменително решение кадровият орган е възприел да приложи за процесния конкурс правилата, които са били в сила преди изменението на чл. 42, ал. 1 от посочените правила (10.06.2016 г.).

Не е налице и твърдяната от В. В. нищожност по отношение на решенията по т. 8.2 и т. 8.5, поради постановяването им в противоречие със задължителните указания, дадени с решение № 6813/07.06.2016 г. по адм. д. № 2405/2016 г. на Върховния административен съд, тъй като С. Г., която не е била страна в производството по посоченото съдебно дело е повишена в длъжност, в противоречие с указанията, дадени с решението на съда. Съгласно чл. 177, ал. 2 АПК актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда са нищожни. Всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви.

В настоящият случай след като съдът е дал указания преписката да бъде върната за продължаване на процедурата по конкурса от етапа изготвяне на класиране от КПА, внасянето на предложение до кадровия орган на съдебната власт, както и за постановяване на решения от ВСС, обжалваните решения на ВСС са били постановени точно в изпълнение на тези указания. Поради това са неоснователни доводите в жалбата, че ВСС няма право да класира участник в конкурса, който не е обжалвал решенията, предмет на адм. д. № 2405/2016 г., както и че указанията на съда са били в друг смисъл, а именно, че ВСС е следвало да се произнесе за повишаването само за страните по посоченото дело. Останалите твърдения, посочени в условията на евентуалност, че обжалваните решения на ВСС са постановени и в нарушение на материалния закон, административно производствените правила и целта на закона, следва да се преценяват само в рамките на преценката на хипотезата на чл. 177, ал. 2 АПК. В тази хипотеза са нищожни всички актове и действия на административния орган независимо дали са годни за обжалване административни актове или са част от процедура по издаването им или са фактически и правни действия. Както се посочи, с влязло в сила съдебно решение на ВАС са дадени указания на административния орган по тълкуването и прилагането на закона и конкретните действия, които следва да бъдат извършени във висящата процедура по провеждане на конкурса. Производството по чл. 177, ал. 2 АПК се явява специално производство на основание предвидено в него и е различно по материалните си предпоставки от контрола за законосъобразност на административни актове. Алтернативно наведените доводи, че ако съдът не констатира нищожност, то е налице незаконосъобразност поради нарушение на материалния закон - чл. 193 ЗСВ и указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона и поради това е налице основание за отмяна, са неоснователни.

В жалбата на В. се посочва, че С. Г., като необжалвала решенията по протокол № 7 от заседанието на ВСС, проведено на 04.02.2016 г. не е следвало да участва в новото класиране, извършено от КПА, съответно не е следвало да се приеме от СК на ВСС предложението за повишаването ѝ в длъжност. Настоящият състав намира посочените доводи за неоснователни. Съгласно чл. 177, ал. 1 от АПК решението има сила за страните по делото, но ал. 2 на същата норма допълва, че когато оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички. Анализът на посочените текстове сочи, че конститутивното действие за отмяна на административния акт, което се състои в отпадане с обратна сила на разпоредените с акта права и задължения, важи не само между страните по делото. Настъпилата материалноправна промяна трябва да бъде зачитана от всеки, независимо дали е участвал в делото, като точно това се има в предвид в чл. 177, ал. 1, изр. 2 от АПК под действие на отменителните решения по отношение на всички. В настоящия случай с отменителното решение по адм. д. № 2405/2016 г. Върховният административен съд е постановил отмяна на оспорените решения на СК на ВСС и връщане на преписката на ВСС за продължаване на конкурсната процедура от етапа на изготвяне на класирането от КПА. В този случай съдът е констатирал съществено нарушение на административно производствените правила по отношение на извършеното от КПА класиране, поради което всички решения, които са взети от ВСС, въз основа на предложението от помощната комисия за повишаване в длъжност не само за страните по адм. д. № 2405/2016 г., но и по отношение на всички повишени и неповишени участници в конкурса, са недействителни, поради което правата и задълженията, които са разпоредени с тях, отпадат с обратна сила. Предвид изложеното участието на С. Г. в класирането на кандидатите, извършено от КПА и преценката на обстоятелствата, които са настъпили по отношение на нея - получения след 08.12.2015 г. ранг „съдия във ВКС и ВАС“, са именно в изпълнение на влязлото в сила решение на Върховния административен съд. В случая Върховният административен съд, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК е отменил административните актове и е върнал преписката на административния орган, поради наличието на оперативна самостоятелност, която законът е предоставил на СК на ВСС и съдът няма право да му отнеме правото на избор на управленско решение. Оспорените пред настоящата инстанция решения на СК на ВСС не противоречат на конкретните указания, дадени от Върховния административен съд по тълкуването и прилагането на закона. В случай, че класирането и съответно повишаването на кандидатите в длъжност, не бяха извършени с оглед указанията на съда, то в този случай, административните актове, щяха да бъдат нищожни.

По отношение на възражението на В. срещу повишаването в длъжност „съдия в Окръжен съд – Перник“ на П. Г. с решение от 21.06.2016 г., тъй като обявената единствена щатна бройка е заета с приключилата вече конкурсна процедура – обявеното свободно място е заето от повишената в длъжност съдия Р. Б., следва да се отбележи, че това решение по т. 8.7 от протокол № 9 от заседанието на СК на ВСС от 21.06.2016 г. не е предмет на настоящото производство, и не следва да бъде обсъждано по същество.

Настоящият състав счита, че следва да бъдат съобразени указанията на Върховния административен съд, шесто отделение, дадени на Висшия съдебен съвет с решение № 6813 от 07.06.2016 г. по адм. д. № 2405/2016 г., което на основание чл. 297 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК в качеството си на влязло в сила решение е задължително за съда, който го е постановил, и за всички съдилища, учреждения и общини в Република България. Задължителните указания нямат сила на присъдено нещо, а дават яснота по тълкуването и прилагането на материалните норми. Съгласно чл. 177, ал. 2, изр. първо от АПК актове и действия на административния орган, извършени в

противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Както бе посочено по-горе при проверка на оспорените пред настоящата инстанция решения на СК на ВСС, не се констатира нищожност, а напротив административният орган е изпълнил, дадените от Върховния административен съд указания. За пълнота на изложеното по отношение на цитираната от жалбоподателите съдебна практика по адм. д. № 15601/2014 г. и адм. д. № 6765/2015 г., в която се възприема, че фактите, следва да се приемат такива, каквито са към момента на извършване на класирането, следва да се отбележи, че тези дела касаят различни фактически обстановки, в които новите обстоятелства от значение за класирането в конкурсна процедура са възникнали след обявяване на решението за провеждане на конкурса в ДВ. Освен това с оглед разпоредбата на чл. 177, ал. 2 от АПК допускайки различен подход в тълкуването, дадено с решението по адм. д. № 2405/2016 г. на Върховния административен съд, то това би застрашило правната сигурност и би отложило неопределено дълго във времето финализирането на всяка административна процедура, при която естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество от съдилищата. В този смисъл е и посоченото от В. В. решение по адм. д. № 6937/2015 г. на Върховния административен съд.

С оглед на изложеното следва да се приеме, че обжалваните решения на Съдийската колегия на ВСС не страдат от пороците по чл. 146 от АПК, поради което подадените срещу тях жалби се явяват неоснователни.

При този изход на спора, следва да бъде уважено искането на ответника – Съдийска колегия на Висшия съдебен съвет и заинтересованите страни – М. Г. и С. Г. за присъждане на разноски по делото, но не в претендираните от тях размер. В открито съдебно заседание, проведено на 26.10.2016 г. по настоящото дело процесуалните представители на П. Г. и В. В. са направили възражения за прекомерност на претендираните от ответника и заинтересованите страни разноски, което съдът намира за основателно. В представения от СК на ВСС списък на разноските е посочено, че се претендират такива и от двамата жалбоподатели в размер на 450 лева – за всеки от тях. В представения от М. Г. списък е посочено искане за присъждане на 400 лв. разноски за всяка от жалбите, а в списъка на С. Г. се претендират 450 лева за адвокатско възнаграждение за жалбата, подадена от П. Г. и 450 лева за жалбата на В. В.. Настоящият състав намира, че е налице прекомерност на размера на претендираните юрисконсулско и адвокатски възнаграждения, направени по настоящото дело, тъй като адм. дело № 8375/2016 г. на Върховния административен съд, образувано по жалба на В. В. е присъединено служебно към адм. дело № 8217/2016 г., тъй като се оспорват едни и същи актове. Предвид изложеното, разноските, които са претендирани следва да се присъдят само в размера, поискан за една жалба, като жалбоподателите следва да заплатят разноските солидарно. Неоснователно в този смисъл се явява възражението на В. В. за недължимост на разноски, по съображения за липса на причинно-следствена връзка между поведението му и предхождащи изхода на спора обстоятелства, както и позоваването на съдебна практика по искиви производства. Административнопроцесуалният кодекс има самостоятелна разпоредба, която урежда отговорността за разноските, а субсидиарното прилагане на Гражданския процесуален кодекс е позволено, само по отношение на неуредените въпроси. Съгласно чл. 143, ал. 3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски, а съгласно чл. 143, ал. 4 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. Предвид изложеното П. Г. и В. В. следва да бъдат осъдени солидарно да заплатят на: Съдийската колегия на ВСС разноски в размер на 450 лева, представляващи юрисконсулско възнаграждение; на М. Г. разноски, представляващи адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева; на С. Г. разноски, представляващи адвокатско възнаграждение в размер на 450 лева.

Водим от горното и на основание чл. 193, ал. 7 във вр. с чл. 187, ал. 3 от ЗСВ, Върховният административен съд, шесто отделение,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Г. Г., срещу решения по т. 8.1, т. 8.2, т. 8.4 и т. 8.6 от протокол № 9 от заседанието на Висшия съдебен съвет, проведено на 21.06.2016 г., с които М. В. Г., С. К. Г. и П. Б. Т. са повишени на длъжност „съдия“ в Софийски градски съд – гражданска колегия, а П. Г. Г. не е повишена в длъжност „съдия“ в Софийски градски съд – гражданска колегия, поради попълване на местата.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Г. В., срещу решения по т. 8.1, т. 8.2, т. 8.4 и т. 8.5 от протокол № 9 от заседанието на Висшия съдебен съвет, проведено на 21.06.2016 г., с които М. В. Г., С. К. Г. и П. Б. Т. са повишени в длъжност „съдия“ в Софийски градски съд – гражданска колегия, а В. Г. В. не е повишен в длъжност „съдия“ в Софийски градски съд – гражданска колегия, поради попълване на местата.

ОСЪЖДА П. Г. Г., ЕГН [ЕГН] и В. Г. В. с адрес [населено място], ул. [улица] № [номер] да заплатят на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет с адрес [населено място], ул. [улица] № [номер] разноски в размер на 450 (четиристотин и петдесет) лева.

ОСЪЖДА П. Г. Г., ЕГН [ЕГН] и В. Г. В. с адрес [населено място], ул. [улица] № [номер] да заплатят на М. Г. Г. с адрес [населено място], [улица] № [номер] разноски в размер на 400 (четиристотин) лева.

ОСЪЖДА П. Г. Г., ЕГН [ЕГН] и В. Г. В. с адрес [населено място], ул. [улица] № [номер] да заплатят на С. К. Г. с адрес

[населено място], ж. к. [ж. к.], бл. [номер], вх. [номер], ет. [номер], ап. [номер], разноси в размер на 450 (четиристотин и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.